

๑๘

อ นั ส ง ส์

ถ ว ย ผ้ า ค ร ี ง ท ่อ น

เราเป็นคนใจเสียใจ สมควรได้รับความกรุณาอย่างยิ่ง
ได้ถวายผ้าเครื่องท่อนแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า พระนามว่า ดิศสะ
ครั้นถวายผ้าเครื่องท่อนนั้นแล้ว ได้บันเทิงอยู่ในสวรรค์ตลอด
กัปหนึ่ง และเราได้ทำกุศลในกัปทั้งหลายที่เหลือ ในกัปที่ ๙๒
แต่กัปนี้ เราได้ถวายผ้าใดในกาลนั้น ด้วยกรรมนั้น เราไม่รู้จัก
ทุกขิเลย นี่เป็นผลแห่งการถวายผ้าเพียงเครื่องท่อนเท่านั้น

๑๖๑

การเจริญสมาธิภาวนา ทำใจหยุดใจนิ่ง เป็นสิ่งที่มีคุณค่าอย่างยิ่ง เพราะนั่นคือการเดินเข้าไปสู่ฝั่งแห่งพระนิพพานหนทางที่จะเดินเข้าไปถึงได้ มีเพียงทางเดียวคือทางสายกลางภายใน เข้ากลางของกลางไปเรื่อยๆ ไม่มีถอนถอย ทำกันอย่างนี้จึงจะได้ชื่อว่า เดินตามรอยของพระอริยเจ้าทั้งหลาย แล้วเมื่อไหร่เราจะรู้ ว่าชีวิตเกิดมาทำไม มีอะไรเป็นเป้าหมายที่แท้จริงจะได้มุ่งไปให้ถึงที่สุดแห่งทุกข์ที่สุดแห่งธรรม สามารถปลดเปลื้องพันธนาการของชีวิต เข้าถึงความสุขที่แท้จริงเยี่ยงพระอริยเจ้าทั้งหลาย

มีวาระแห่งภาชิตที่ปรากฏอยู่ใน อัทธมเจลกเถราปทาน ความว่า

“เราเป็นคนเข็ญใจ สมควรได้รับความการุญอย่างยิ่ง ได้ถวายผ้าเครื่องท่อนแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า พระนามว่า ติสสะ ครั้นถวายผ้าเครื่องท่อนนั้นแล้ว ได้บันเทิงอยู่ในสวรรค์ตลอดกัปหนึ่ง และเราได้ทำกุศลในกัปทั้งหลายที่เหลือ ในกัปที่ ๙๒ แต่กัปนี้ เราได้ถวายผ้าใดในกาลนั้น ด้วยกรรมนั้น เราไม่รู้จักทุกติเลย นี่เป็นผลแห่งการถวายผ้าเพียงเครื่องท่อนเท่านั้น”

พระมหากุณาริคุณของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นสิ่งที่เราทั้งหลายต่างตระหนักและซาบซึ้งกันอย่างดี พระองค์ทรง

อานิสงส์ถวายผ้าครองก่อน

๑๖๒

เป็นพระศาสดาที่สมบูรณ์พร้อมในทุกๆ เรื่อง ทรงเป็นเนื้อนาบุญที่ยอดเยี่ยมที่สุดในสากลโลก ทรงมีพระเมตตาต่อสรรพสัตว์ทั้งหลายไม่มีที่สิ้นสุด บุคคลใดที่ได้เกิดมาพบพระพุทธองค์ นับว่าเป็นความโชคดีอย่างมหาศาล ไม่มีสิ่งใดจะเปรียบปาน ดังความโชคดีของพระอรหันต์องค์ที่มีนามว่า พระอัทธมเจลกเถระ

*ในอดีตท่านได้บำเพ็ญบุญกุศลในพระพุทธเจ้าองค์ก่อนๆ มาพอสมควร แต่ก็ยังไม่มากพอที่จะทำให้บรรลุมรรคผลนิพพานได้ในภพชาตินั้นๆ ถึงกระนั้น ท่านก็ยังมีความตั้งใจมุ่งมั่นต่อพระนิพพาน บุญที่ท่านได้สั่งสมเอาไว้ ได้ตามส่งผลมาทุกภพทุกชาติ คอยประคับประคองให้ชีวิตเข้าถึงความสุขอันควรในระหว่างที่เวียนว่ายตายเกิดในภพชาตินั้นๆ

จนกระทั่งมาถึงสมัยของพระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่า ดิถสสะ ซึ่งช่วงนั้นเป็นช่วงที่คนอายุยืนถึง ๑๐๐,๐๐๐ ปี ท่านได้บังเกิดในเรือนของคนเขี้ยวใจ มีฐานะยากจน เนื่องจากบาปอกุศลที่เป็นผลของความตระหนี่ในอดีตชาติ ได้ตามมาให้ผลในชาตินั้นพอดี ทำให้มีชีวิตที่ค่อนข้างลำบากยากแค้น หาเช้ากินค่ำ ถึงกระนั้นก็ตาม มารดาบิดาก็ได้พุ่มพักเลี้ยงดูท่านจนเติบโตใหญ่

๑๖๓

แม้ฐานะทางบ้านจะยากจนเกินจะเข็น แต่หัวใจไม่ยากเข็ญตามความจนเลย เป็นดวงใจที่มีศรัทธาเป็นลัษณมาทิฏฐิ เลี้ยงดูลูกน้อยจนเติบโตใหญ่

วันหนึ่ง บุตรชายได้เดินตามมหาชนไปยังวิหาร ทำให้มีโอกาสได้ฟังพระธรรมเทศนาของพระศาสดา ซึ่งในวันนั้น พระองค์ทรงแสดงธรรมเกี่ยวกับอานิสงส์ของการให้ทาน รักษา ศีล พรณนาถึงสวรรค์ โทษของกามและอานิสงส์ของเนกขัมมะ กุลบุตรนั้นได้พิจารณาเนื้อความแห่งธรรม จุกคิดขึ้นมาว่า การที่เราเกิดมายุากจนเข็ญใจเช่นนี้ ก็เพราะความประมาทและความตระหนี่ เราไม่ได้ทำทานไว้ ทำให้ต้องอยู่อย่างยากลำบาก เราจะขอลำบากเพียงแค่ชาตินี้เท่านั้น ชาติต่อๆ ไปเราจะไม่ยอมลำบากอีกแล้ว เพียงแค่คิด ใจก็เต็มตื่นด้วยมหาปีติและความเลื่อมใส ท่านจึงตัดใจนำผ้าที่มีเพียงครึ่งท่อนนุ่มถวายเป็นพระผู้มีพระภาคเจ้าเพื่อทำจีวร

เหตุการณ์ครั้งนั้น ส่งผลให้ท่านเกิดมหาปีติและความโสมนัสไปจนตลอดชีวิต นึกถึงที่ไรก็มีปีติแผ่ซ่านไปทั่วสรรพางค์กาย ครั้นละจากโลก บุญก็ส่งผลให้ไปบังเกิดในสวรรค์ สมบูรณ์ด้วยทิพยสมบัติที่ละเอียดประณีต เวียนวนอยู่บนสวรรค์ทั้ง ๖ ชั้น เมื่อจุติจากอภัพนั้นแล้ว ก็ลงมาเสวยจักรพรรดิสมบัติ อันเป็นสุดยอดแห่งมนุษย์สมบัติในมนุษยโลกหลายชาติทีเดียว

อานิสงส์ถวายผ้าครึ่งท่อน

๑๖๔

จนมาถึงสมัยพุทธกาลของเรา ท่านได้ลงมาเกิดอีกครั้งหนึ่ง ในสกุลมั่งคั่งสกุลหนึ่ง เมื่อเติบโตใหญ่ท่านมีโอกาสดำพระธรรมเทศนาของพระบรมศาสดา ทำให้เกิดความเลื่อมใส จึงออกบวช บำเพ็ญเพียรไม่นานก็ได้บรรลุนิพพานเป็นพระอรหันต์ ต่อมาท่านระลึกถึงบุญกรรมของตน ทำให้เกิดความปีติโสมนัส จึงกล่าวว่า “เราเป็นคนจนเข็ญใจ ได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจากพระศาสดา ผู้เป็นเพื่อนบุญ ได้ถวายผ้าเพียงครึ่งท่อนแด่พระองค์ ด้วยอานิสงส์นั้น ทำให้เราบังเอิญอยู่ในสวรรค์ตลอดหนึ่งกัป และทำให้ได้มหาสมบัติใหญ่ไปทุกชาติ เราได้ถวายผ้าใดในกาลนั้น ด้วยกรรมนั้น เราไม่รู้จักทุกขัตติโยนิกัปที่ ๙๒ แต่กับนี้ในกัปที่ ๕๑ แต่กับนี้ ได้เกิดเป็นพระเจ้าจักรพรรดิอยู่หลายครั้ง และมีพระนามว่า สมันตาโอทนะ ภพชาตินี้ก็สมบูรณ์ด้วยคุณวิเศษทั้งหลาย นี่เป็นผลแห่งการถวายทานเพียงเล็กน้อย”

นี่ก็เป็นเรื่องราวประวัติของพระอัทมเจลกเถระ ที่ท่านเกิดความโสมนัสถึงผลแห่งการถวายทานถูกเพื่อนบุญ แล้วได้สมบัติใหญ่ทั้งที่เป็นโลกียะและโลกุตระ วันนี้อย่างไรยังมีเรื่องหนึ่งที่อยากจะเล่าให้ฟังถึงอานิสงส์พิเศษ ที่นักสร้างบารมีได้รับจากผลแห่งการทำความดี เป็นเรื่องราวคล้ายๆ เรื่องก่อนๆ ที่หลวงพ่อก่อนนำมาเล่า เพียงเป็นคนละบุคคลกัน และเกิด

คนละยุคสมัย แต่ด้วยบุญที่ทำคล้ายคลึงกัน จึงทำให้ท่านได้รับ
ผลบุญที่คล้ายคลึงกัน

พระเถระนี้มีชื่อว่า **พระสุจิตทายกเถระ** ย้อนไปในกาลแห่ง
พระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่า วิปัสสี ท่านได้เกิดในตระกูล
ของช่างทอง เมื่อเจริญวัยขึ้นก็ได้ศึกษาเล่าเรียนความรู้ทั้งหลาย
ที่เกี่ยวกับอาชีพของตระกูล จนมีฝีมือในเรื่องการทำทองเป็น
รูปแบบต่างๆ ท่านเป็นผู้ที่มีศรัทธาในพระศาสนามาก แม้ว่าจะ
มีงานมากมายเพียงใดก็ตาม ท่านก็พยายามหาโอกาสปลีกตัวไป
ฟังธรรมอยู่เสมอๆ

วันหนึ่ง ได้ฟังพระธรรมเทศนาของพระบรมศาสดา เกิด
ความปีติมีใจเลื่อมใสอย่างยิ่ง บรรดาจะถวายทาน แต่ยั้งนึก
อะไรไม่ออกว่าจะถวายอะไร ขณะนั้นเองมองไปข้างหน้า เห็น
พระศาสดามีพระรัศมีแผ่ออกจากพระวรกายที่ห่อหุ้มด้วย
ผ้ากาสายะก็คิดว่าจิวรของพระศาสดานี้เป็นสิ่งที่ใช้ห่อหุ้มร่างกาย
เพื่อป้องกันอากาศหนาวและร้อน กันอันตรายต่างๆ เราอยาก
จะมีส่วนบุญตรงนี้ จึงถวายเข็มสำหรับเย็บจิวรแด่พระผู้มี-
พระภาคเจ้า ด้วยผลบุญนั้นทำให้ท่านเสวยทิพยสมบัติอย่าง
ยาวนาน ครั้นมาเกิดเป็นมนุษย์อีก ก็มีสมบัติตกไม่พร่อง และ
ทุกครั้งที่เกิดมา จะเป็นผู้ที่มีปัญญาหลักแหลม รู้ญาณแม่นยำใน

อานิสงส์ถวายผ้าเครื่องท่อน

๑๖๖

ภพที่ตนเกิดอย่างน่าอัศจรรย์ใจ ทั้งหมดนี้ก็ด้วยอานิสงส์จากการถวายเข็มเย็บจีวรแด่พระบรมศาสดา นี่เป็นเรื่องที่น่าทึ่งในผลแห่งบุญแม้จะทำเพียงเล็กน้อยก็ตาม

จนมาถึงภพชาติสุดท้ายในพุทธกาลนี้ ท่านได้กลับมาเกิดในตระกูลที่มีทรัพย์มาก มีความศรัทธาในพระศาสนามาอย่างยิ่ง และมีปัญญาหลักแหลมเกินกว่าคนทั่วไป วันหนึ่ง ท่านได้ฟังพระธรรมเทศนาของพระศาสดา และสนใจไปตามกระแสธรรมด้วยอำนาจบุญเก่าประกอบกับใจที่หยุดนิ่งอย่างสมบูรณ์ ทำให้ท่านสามารถบรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์ตรงนั้นเอง

หลังจากบรรลุธรรมแล้ว ท่านได้ระลึกชาติไปดูบุพกรรมของตนเองก็พบว่าเมื่อภพชาติก่อน ท่านเคยถวายเข็มแด่พระวิปัสสิพุทธเจ้า ทำให้มีญาณตั้งแก้ววิเชียร สามารถรู้แจ้งเห็นจริงในสิ่งทั้งหลายทั้งปวง ทั้งที่เป็นอดีต อนาคตและปัจจุบัน ได้อย่างไม่มีอะไรมาปิดบังญาณทัสสนะของท่าน และในกัปที่ ๙๑ แต่กัปนี้ ก็ได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ๗ ครั้ง ทรงพระนามว่า วชิราสมะ ภพชาติสุดท้ายก็สมบูรณ์ด้วยคุณวิเศษทั้งหลาย

เราจะเห็นว่า การได้สร้างบุญแม้เพียงเล็กน้อยกับเนื่อนานบุญอันเลิศนั้น ผลบุญที่เกิดขึ้นกลับเกินควรเกินคาด เพราะแม้เราจะทำน้อยในสายตาของคนทั่วไป แต่หากทำด้วยใจ

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๑๖๗

ที่เปี่ยมด้วยความเลื่อมใสศรัทธาแล้ว ผลที่ได้นั้นเกินความ
คาดหมาย เป็นอจินไตยทีเดียว นี่เป็นหลักในการทำบุญที่ทุกคน
ควรตระหนักและจดจำเอาไว้ว่า เราจะต้องทำด้วยใจที่เลื่อมใส
มีมหาปิติที่เต็มเปี่ยม หมั่นระลึกรู้ถึงบุญที่ทำไปแล้วนั้นจน
ตลอดอายุขัย ให้มีมหาปิติในการประกอบเหตุแห่งบุญกุศล
อย่างนี้กันทุกคน บุญจะได้ส่งผลตลอดเวลา

